

(84)

St. Médard, 17 maig divendres.

63

Maria me va ben estimada. Per a seguir la tradició avui em toca escriure't li ho faig ben content, malgrat que ben poques coses que fugint del corrent puc dir-te. So de sempre. Les teves cartes van com una seda. D'ençà que et vaig escriure ja he rebut la del 14 i 15. Res d'extraordinari puc comentar-li. Si únicament el que ja et deia, neneta meua. Que em faig perfecte càrrec de la situació tan teva com dels altres. Tinguis confiança. Jo atic ben esperançat. voldria conèixer ja el resultat de la revisió del dimarts. Em donaray útil? No ho sé. Jo crec que no, però si m'equivocqués poc m'importa, que una vegada conèixer el resultat sabré allavors que puc contar amb una situació estable ací i tot seguit miraré de cercar quelcom per a que tu puguis viure.

Ta he deixat ben bé de costat tot els somnis d'anar a Amèrica. Està escrit que no podem anar-li, però no li pateixo. No vull decarme per aquest nou entrebanc i pel que puguin sorgir. Tinc el cor fort i no perdre mai les esperances que de tot sortiren i crearem la nostra felicitat. Estàs espantada i no ho vull pas. Després de tot pensa que no sabem que n'és bo i segurament serà per la nostra sort. Tinguis confiança, neneta meua, com la tinc jo. De què podem queixar-nos? Hem sofert, si molt, per una separació forçosa, però estem plens de vida i no li ha el més petit penill per a nosaltres. Em fas gràcia quan dius que comences les camises però no saps qui se les podarà. Qui vols que se les posi. Jo ben bé penso lleir-les i aviat. Mira que tinc una dona que no val cinc cèntims!! Com la cosa que aviat podreu tornar a vilanova. Jo ho veig així i penso no equivocar-me.

La guerra present, el resultat millor dit, ens obrirà les portes de Catalunya de bat a bat. La victòria dels aliats és la nostra pròpia victòria i aquesta s'aconseguirà perquè hi ha la força i perquè no pot ésser d'altre manera. M'esgarrijo solament del mal pensament que els bàrbars alemanys poguessin guanyar aquesta batalla. No guanyaran però. To n'estic segur. Certament que aquesta victòria costarà no poca sang, però aquesta sang serà la que farà brillar el nostre ideal de llibertat per sempre més.

Què vols que et digui referent a ço que deia Mre Constança? No comprenc bé, però suposo que en conversa digué que els alemanys habien afusellat a moltes famílies, pel sol fet de tindre, o d'haver tingut refugiats, etc. No? Y tu temps per ells? Es una tonteria pensar en aquestes coses. Estiguis tranquil·la que no han de temer perquè mai podran els esbirros xafar la noble terra de França.

I neneta meua, solament em resta dir-te que t'estimo i que les hores aquestes són llargues pel fet de tindre't lluny. Ah! Si et pogués veure i abraçar-te sovint!! Si aquesta sort estés senyalada per un cop a la setmana, com viuria de content veient que les hores passen i porten l'hora feliç d'abraçar-te!! Però tot vindrà. Visc content, perquè malgrat que ara aquest do'tan presat per a mi no digui possible si que aquesta situació acabarà aviat. Mentre hi ha vida hi ha esperança i així penso jo. Soc feliç de viure i vull viure

per a tu. Soc feliç al pensar que el meu pas per aquesta
morç ha sabut crear l'ideal retrovant pel camí de la vida
el teu cor. És, més ben més, i per ell vive. Sense el teu amor
moriria de fàstic. Aquí et tinc a tu. Els meus pensaments
són tots de cara a crear la felicitat perduda. Hi ha un qui
i a pot viure, sense tu, n'estic segur, no hauria suportat la dura
prova.

M'ets ben indispensable, necessària, tan com l'aire
que respiro. Joestic ben orgullós de la teva estimació i del teu
amor. Tot en tu és sacrifici, un sacrifici senzill, però que
jo estimo com la prova més indiscutible de la teva passió per
a mi. Els dos si que ho podem ben dir hem nascut un per
l'altre. Dificil en aquest món de convicció, que hi hagin
casos de compenetració tan perfecta. Tu sense el pensament
del teu home no pots funcionar, és cert això, eh Maria del
meu cor?

Em feu no poca gràcia també, quan dius que
si mai tornem a casa en plantejaràs el dilema de tu o
hi el treball o l'obligació. Gràcia pel fet que reaccions, per
les conseqüències d'una situació present i desagradable. Tu
penses: si la meua filla just la sort de conèixer-lo, i tot seguit sense
parar-nos en res la meua filla pogut viure sense els daltabaixos
passats, allà al piset aquell de Torroella. Jo esperant-lo queden
vingues de l'escola, els dijous i diumenges, ben feliços aniríem a

Lleida. Qui ens empentaria la basa? Cert, neueta neuera
ben cert. Però no oblidis que el teu home no feu res d'ex-
traordinari ni res feia que no fos l'obligació. Podriem, amb
el nostre caràcter viure les hores felices que somnia en aquell
infern de desigualtat, allà baix? Reflexions i veuràs,
com a millor la vida present de privació de veure'us de
tot que restar allà on tauré a d'hora, malgrat de moment
consequissim llibertat lauricem de came o hi viure amb
la cara plena de vergonya.

Neueta neuera, no le sentit mai el fet. Si una situa-
ció semblant és present, n'estic segur compliria amb
el meu deure i tu vergonya en tindries que fer el contra-
ri. Tinguis confiança Maria. El teu somni de viure per
a mi, de cuidar-me de portar-me com un nen petit
el veuràs realitzat. Jo n'estic segur. Solament voldria
que aquesta confiança no et deixés mai. Pensa que hi
ha el meu cor que bateja per la felicitat i no és des-
pra si no sap viure confiat. Tu igual, neueta neuera, a
Espanya, quan soni l'hora, on n'igui sabem refer
la vida i saborejar les hores que vindran treient-n'hi
tot el suc perquè serà qüestió de cobrar l'interès de les
viscudes separats, eh, Maria neuera?

Saluda a Mané i Loustan. Petons a Janó i Marcel

Repetu, l'estimació i uns petons del teu Pepe